

FURTUNA CARE SE APROPIE

Haideți să rămânem în picioare pentru un moment de rugăciune. Să ne plecăm capetele.

Scumpul nostru Tată ceresc, suntem cu adevărat un popor privilegiat pentru că putem vedea Fața Ta slăvită și să-Ți spunem „Tatăl nostru”. Noi știm că am trecut de la moarte la Viață prin faptul că Duhul Sfânt poartă mărturia că suntem fii și fiice de Dumnezeu, El fiind Martorul nostru că am trecut peste acea linie, deoarece lucrurile lumii pe care le iubeam și le doream odinioară, acum sunt moarte pentru noi. Noi am înviat din nou cu Hristos și stăm împreună în locurile cerești, bucurându-ne de prezența Sa. O, cât Ți mulțumim pentru acesta!

În seara aceasta, Te rugăm să ne binecuvântezi în mod minunat. Binecuvântează această biserică mică pe care o iubim, pe păstorul ei și fiecare mădular, precum și pe cei care au venit să aibă părtășie cu noi aici.

Tată ceresc, Te rugăm să ne dai o seară deosebită, astfel încât multă vreme de aici înainte să ne amintim de Prezența Ta.

Dacă printre noi este cineva care nu-L cunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitor personal, ajută-l să-L găsească, Doamne, pe Acela care S-a dus în pustie să caute oaia rătăcită și nu S-a întors la staul fără ea. Fă ca îndurarea Ta să se reverse peste tabără, pentru că Te rugăm aceasta în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Vă puteți așeza.

Este atât de plăcut să fim din nou în acest Tabernacol și să avem părtășie împreună.

M-am uitat peste audiență și am văzut fețe noi, pe care nu le cunosc. Aș fi vrut să

dau mâna cu ei sau să le spun ceva, dar, oh, suntem în întârziere și a trebuit să ne grăbim. Vreau să știți că aseară au fost mulți pe care i-am cunoscut din alte adunări, iar când am ajuns acasă, i-am spus soției mele: „Mă întreb ce va fi când vom trece dincolo de linia aceea?”

Desigur, voi privi în jur și voi zice: „Iată-l pe fratele Cutare, iar acolo iată-l pe Cutare...”

Va

fi un timp cu adevărat minunat. Da, noi privim spre acea zi. Nu știm când anume va fi, dar cu siguranță va fi minunat.

Cred

că după ce a văzut acele lucruri care i-au fost descoperite în Apocalipsa, Ioan a putut spune: „Vino, Doamne Isuse!” De ce? Pentru că a văzut cât de minunat va fi.

Cam

cu două săptămâni în urmă, am fost la Kingston, Jamaica. Voi știți că mulți oameni au crezut și încă mai cred că vedeniile apar numai pe platformă, dar nu este adevărat; ele vin tot timpul și nici măcar una din ele nu a dat greș.

Eram

acolo cu Oamenii de Afaceri ai Evangheliei depline, iar după două seri în care am predicat Evanghelia ca să ne obișnuim cu audiența și ca să simțim duhul oamenilor, am spus: „Cred că ar fi bine dacă în seara aceasta am împărți câteva numere de rugăciune și am începe să ne rugăm pentru bolnavi.”

Domnul

ne-a binecuvântat cu adevărat minunat, iar după adunare ne-am dus la restaurantul hotelului Flamingo, unde eram cazați, ca să luăm masa. Acolo totul se desfășura după modelul european. Astfel, când îți plătești camera, achiți și nota de plată pentru mâncare.

Deci,

urma să luăm masa acolo și am observat că înăuntru se aflau o mulțime de oameni de la Evanghelia deplină și desigur, și alții. În timp ce discutam, cineva a spus: „Aceste vedenii sunt minunate, dar ce bine ar fi dacă ar apărea peste tot!”

„O,

dar cu siguranță apar peste tot,” am răspuns eu, „doar că ele nu vindecă pe nimeni. Dacă ați observat, eu îi întreb adesea pe oameni: „Aceasta te-ar ajuta să-L crezi pe Dumnezeu?”

Vedeniile

nu vindecă pe nimeni pentru că Hristos a făcut deja aceasta. Ele vă ajută doar să credeți, sunt darul lui Dumnezeu pentru voi, o binecuvântare făgăduită, o adevărare a faptului că suntem în zilele din urmă.

Discuția

a continuat și eu am spus: „Duhul Sfânt este prezent chiar acum aici!”

Erau

de față fratele Shakarian, pe care-l cunoașteți foarte mulți și care este un bun prieten de-al meu, fratele Arganbright, fratele Sonmore, președinți, vicepreședinți și mulți alți oameni de la Evanghelia deplină.

Chiar

atunci venea spre noi un chelner, iar eu le-am spus: „Băiatul care vine încoace este bolnav.” Când s-a apropiat de masă, Duhul Sfânt a început să-i vorbească: „Tu suferi de o boală de inimă, iar soția ta este creștină. În ce te privește, tu crezi, dar te temi”. Apoi i-a spus cine era și multe alte lucruri personale.

Auzind

acele cuvinte, era cât pe ce să scape tăvița cu unt în farfuria mea. „Totul este perfect adevărat”, a murmurat uluit. Apoi, nu eu, ci Duhul Sfânt i-a spus care era problema cu soția lui și despre rugăciunea pe care au făcut-o împreună înainte de a pleca la serviciu, pentru că dorința lui era să mă întâlnească în ziua aceea.

O,

vai, era pe punctul să leșine!

M-a

privit uluit și a spus: „Pur și simplu nu pot înțelege cum este posibil să știi toate acestea!”

„Nici
eu nu înțeleg!” i-am răspuns liniștit.

Fratele

DuPlessis era afară la mașină când am ajuns împreună cu fratele Mercier, discutând despre Duhul cel scump din biserică și despre faptul că nouă ne plac aceste întâlniri. Ele sunt foarte bune, de aceea păstrați-le, fraților!

El

spunea: „Frate Branham, cred că ai o mulțime de...”

„Nu”,

am răspuns eu, „ceea ce mă surprinde este harul lui Dumnezeu. Eu am epuizat de multe ori mila Sa, dar nu am epuizat niciodată harul Său, de aceea sunt plin de bucurie pentru aceasta.”

Și

în timp ce am continuat să discutăm, am văzut o femeie care mergea cu niște cearceafuri pe umăr, să schimbe paturile.

„Deasupra

acelei femei este o Lumină. Chemați-o aici”, am spus eu.

Au

chemat-o înapoi, iar Duhul Sfânt a început să-i spună despre problemele ei. Nu era creștină, nici o credincioasă a Evangheliei. Când a fost mică, mama ei a dus-o la biserică, iar când a avut doisprezece ani a fost botezată, dar nu a aparținut niciodată vreunei biserici. (Acesta este motivul pentru care am spus că nu era creștină). Adevărul este cănu biserica te face creștin, ci ea te ajută doar să rămâi în ce te-ai născut și să aduni experiență în timp ce ai părtășie împreună cu frații în credință.

Fratele Demos Shakarian m-a scos afară și m-a

întrebat: „Ce se întâmplă?”, iar eu i-am răspuns: „Adu-ți aminte că aceasta este „Așa vorbește Domnul! Cineva apropiat mie este pe moarte. Văd și un tânăr care scuipe sânge.” Apoi am întrebat: „Unde este Billy?” Cred că mulți îl cunoașteți pe fiul meu, Billy Paul. Mama

lui a murit când era doar un copilăș, de aceea l-am purtat cu mine peste tot.

Noaptea, când nu îmi permiteam să fac foc, îi puneam sticluța cu lapte sub mine

ca s-o păstrez caldă, iar când se trezea și plângea după mamă-sa, i-o puneam la gură. Când ea era pe moarte, m-a rugat să rămân întotdeauna cu Billy, de aceea oriunde mă duc îl iau și pe el cu mine.

Billy tocmai voia să meargă într-un loc numit „Grădina speranței” să facă niște fotografii, dar eu i-am spus: „Nu te duce pentru că este pe cale să se întâmple ceva.”

De multe ori vedeniile spun lucruri pe care nu le înțelegem. Nici prorocii Bibliei nu știau despre ce scriu și totuși au făcut-o. Ei erau oameni adeveriți, legitimați de Domnul și inspirați de El.

Fratele

Shakarian m-a întrebat: „Și ce crezi că se va întâmpla, frate Branham?”

„Nu știu”, am răspuns eu. „Tot ce știu este că unul din cei doi oameni pe care i-am văzut în vedenie, nu avea nici un dinte. Am putut vedea că a respirat de două ori, după care a murit, în timp ce persoana cealaltă, un tânăr, scuipă sânge dar nu poate muri pentru că nu este pregătit.”

Apoi

m-am simțit călăuzit să mergem în Jamaica, dar nu în Puerto Rico. Ne-am dus și acolo, dar mai târziu, și am ajuns chiar pe aeroportul pe care s-a prăbușit acel avion de pasageri. Când am aterizat noi, avionul era încă acolo, iar bieții oameni arătau ca niște porci, legați de centurile de siguranță, carbonizați și rupți în bucăți. De altfel și avionul nostru a avut probleme, pentru că atunci când s-a oprit ca să ne ia, i-au explodat pistoanele. Văzând aceasta, Billy m-a întrebat:

„Tati,
crezi că merită să încercăm?”

„Oamenii de afaceri creștini au spus că trebuie să merg, deci este foarte important să fiu acolo pentru două seri.”

„Îți
mai amintești vedenia aceea?” a continuat el.

„Da”,
am răspuns eu.

Trei
zile mai târziu stăteam într-o grădină din Puerto Rico. N-am văzut niciodată
ceva atât de frumos.

Fratele
Fred Sothmann, prietenul meu din Canada, făcea fotografii. Este frumos aici, în
Phoenix, este frumos în Los Angeles, este frumos în Miami, dar nu se compară cu
Puerto Rico. Oh, este cu adevărat minunat! Nu am văzut ceva mai frumos: acele
peisaje de vis și păsările flamingo care se plimbă prin parcul tropical.

Fratele
Sothmann s-a întors spre mine și a zis:

„Frate
Branham, cam așa arată paradisul.”

„Oh,
nu! Nici nu se compară”, i-am răspuns, apoi am continuat: „Mișcarea Pământului
produce valuri, dar acolo va fi pace, apa curgând în cea mai mare liniște; iar
prin parcuri nu se vor plimba flamingo, ci îngerii lui Dumnezeu.”

Când
am spus aceste cuvinte, i-am văzut pe socrul și pe soacra mea trecând pe lângă
mine.
Socrul este deja dus de vreo opt sau zece ani. Și chiar în momentul acela
soacra mea a trecut să se întâlnească cu el.

Două
ore mai târziu, când am ajuns la Maimi, am sunat să văd ce este pe acasă și mi
s-a spus că soacra mea, care nu avea nici un dinte, a răsuflat de două ori și
a murit.

Fiul ei, nepregătit să moară, era un alcoolic și
din cauza arsurii provocate de băutură a făcut o puternică hemoragie, așa că
scuipa sânge.

A

doua zi, am fost sunat de fratele Shakarian care mi-a spus:

„Frate

Branham, nu am mai auzit niciodată ceva care să mă izbească atât de puternic.”

Vedeți,

Domnul a întrerupt vedenia, așa că nu am știut cine erau cele două persoane.

El

a spus: „Cred că slujba începe să-și facă efectul acum.” Așa să fie.

Fie

ca aici, în Phoenix, să se întâmple ceva astfel ca Duhul Sfânt să vină printre noi și să ne facă să ne legăm armura și să ne pregătească pentru venirea Sa. Domnul să ne dea această binecuvântare.

N-aș

vrea să vă țin prea mult pentru că mulți stau în picioare, dar sunteți o audiență atât de drăguță, căreia aș putea să-i vorbesc toată noaptea.

Dimineața trecută am vorbit în Tabernacolul meu, de la 9.30 la 12.30, despre tema: „Auzind, recunoscând și înfăptuind.”

Poate

că într-o duminică după-amiaza, voi reuși să vă vorbesc și vouă despre aceasta.

Acum haideți să deschidem Bibliile la **Evanghelia lui Matei capitolul 7**, de unde voi citi de la **versetul 7**:

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.

A
dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea,
dar ea nu s-a prăbușit pentru că avea temelie zidită pe stâncă.

Însă

oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om

nehibzuit, care și-a zidit casa pe nisip.

A
dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit și prăbușirea i-a fost mare.”

(v. 24-27).

Fie

ca Domnul să adauge binecuvântările Sale la citirea Cuvântului, pentru că în următoarele câteva minute aş vrea să vorbesc despre subiectul: **„Furtuna care se apropie”**.

Mă încred în Dumnezeu că ne va ajuta să ne predăm Duhului Sfânt. Voi știți că eu nu sunt predicator; predicatori sunt aceștia din spatele meu. În ce mă privește, eu nu am nici o educație ca să fiu predicator, dar Domnul mi-a dat altceva de făcut, și-mi place să-mi petrec timpul explicându-vă tot ce știu despre Domnul și despre bunătatea Lui.

Dacă-mi

lipsesc cuvintele potrivite ca să exprim ceea ce simt în inima mea, mă rog ca Duhul Sfânt să vă descopere.

În

textul citit, Isus vorbește despre o furtună care se apropie și care trebuie să lovească fiecare bărbat și femeie care au venit în lume. Nu este nici o cale de-a scăpa de ea. Această furtună vă va lovi într-un fel sau altul, dar depinde pe ce temelie stați; în funcție de aceasta casa voastră va rezista sau se va prăbuși.

Multe

vieți au fost salvate, pentru că s-au făcut pregătiri pentru furtună, dar au fost și multe vieți pierdute din cauză că nu au luat în seamă avertizarea făcută.

Nu

cu mult timp în urmă am citit o poveste despre ceva ce s-a întâmplat în Florida. Oamenii de acolo au parte de foarte multe furtuni care le mătură ținutul. Este vorba de acele taifunuri care vin de pe mare și aduc cu ele și mari revărsări de apă care mătură totul din calea lor: case, copaci, etc. Mi

s-a spus că meteorologii de acolo sunt tot timpul cu ochii pe curenții care aduc aceste furtuni catastrofale. Ei pot prevedea schimbarea vremii după elementele pe care le întâlnesc în atmosferă și cu ajutorul unor instrumente puse la dispoziție de știință. Astfel, prin urmărirea curenților de aer, prin direcția și viteza lor de deplasare, ei pot prevedea mai dinainte furtuna care urmează să se declanșeze.

Aș putea să mă opresc și să predic o oră despre aceasta, căci este nevoie de niște curenți de aer mult mai puternici, care să vină din sens opus furtunii, pentru a o putea întoarce din cale.

Așa este astăzi. Noi știm cu toții că trebuie să vină o furtună, iar singurul Vânt care poate s-o întoarcă din cale este acel vârtej de vânt care S-a revărsat în ziua Cincizecimii.

Mi s-a spus că în fiecare oraș este câte un om care vorbește împotriva comunismului, și așa trebuie, dar faptul că se vorbește împotriva lui nu este suficient, ci este nevoie să știm cum putem întoarce acel rău.

Furtuna care vine poate fi oprită de un singur lucru: de o altă furtună, mai puternică, ce poate s-o devieze schimbându-i cursul. Și meteorologii din Florida sunt destul de exacti în previziunile lor.

În ziarul de care vă spun, nu-mi mai amintesc numele lui, am citit că urma să vină o furtună de-a lungul coastelor Floridei și în toate regiunile din Okeechobee, așa că oamenii au fost avertizați din timp.

Cu cinci ani în urmă am fost acolo și am întâlnit un bărbat care auzise avertizarea transmisă prin radio. El era un creștin înnoit de curând, iar când a auzit avertizarea că se îndreaptă spre ei un taifun foarte puternic care doboară copacii și distruge tot ce întâlnește în cale, s-a gândit la vecinul său care avea o fermă de pui, aceea fiind toată agoniseala lui de-o viață.

Astfel,

s-a urcat repede în mașină și a alergat la acel vecin spunându-i:

„Adună-ți

puii repede și pune-i în adăpostul făcut împotriva furtunilor, apoi vino la mine pentru că peste câteva ore va fi aici o furtună foarte puternică ce va distruge totul.”

Auzindu-l

ce spune, vecinul i-a râs în față și i-a zis:

„Prostii! I-am auzit și altă dată prezicând asemenea furtuni, dar nu s-a întâmplat nimic!”

Foarte

îngrijorat, creștinul l-a întrebat:

„Și

dacă se va întâmpla așa?”

Noi

auzim adesea asemenea remarci: „O să se întâmple așa și așa....” iar într-una din aceste zile va fi chiar așa, de aceea ar trebui să luăm aminte la orice avertizare.

Vecinul

creștinului a răspuns însă: „Eu nu am timp pentru aceste prostii! Trebuie să îmi îngrijesc puii.”

„Pentru

Numele lui Dumnezeu, John, lasă creșterea puilor și vino în adăpost, sau dacă nu crezi, lasă-ți măcar familia să vină la mine!”

„Nicidecum!

Nu-i voi lăsa pe copiii mei să fie speriați de aceste avertismente ridicole de la radio. Am hotărât să trăim mai departe ca și până acum, iar soția trebuie să mă asculte pentru că sunt bărbatul ei. Eu sunt șeful aici, sunt cel care aduce pâinea în casă și nu permit ca familia mea să fie tulburată de aceste prostii!”

Atunci

vecinul creștin s-a dus acasă și a intrat în adăpostul lui. Și deodată, un nor

a fost deasupra lor înainte ca oamenii să știe ce se petrece.

Așa

va lovi și judecata. Vine atât de neașteptat încât te vei întreba cum de a venit atât de repede.

Noi

am putut vedea oameni cruzi și nesimțitori, care odată L-au blestemat pe Dumnezeu, dar când le-a venit căderea, pe neașteptate, au strigat: „Doamne, cum poți să Te porți așa cu mine?”

Întreaga

temelie a fost măturată de sub ei într-o clipă, de aceea merită să luăm aminte la avertizare.

Oh,

tu poți râde de mesager; poți chiar să-l ucizi, dar nu vei putea ucide Mesajul. El va merge mai departe, pentru că Mesajul lui Dumnezeu este veșnic, iar cuvintele Lui nu pot cădea niciodată.

Pavel

a avut succes când l-au împrășcat cu pietre pe Ștefan, dar niciodată pe parcursul vieții sale nu a putut să se îndepărteze de acel Mesaj până nu s-a întors la Hristos: „...*Văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.*” (Fapte 7.56). Vedeți, Ceva l-a luat în stăpânire, dar nu era mesagerul, ci Mesajul lui.

Și în timp ce furtuna mătura Florida, a prins și ferma de pui și pe fermier, iar trupul lui n-a mai fost găsit. El locuia lângă marele lac Okeechobee, iar taifunul a făcut ca valurile să crească. Aceasta îl face atât de periculos: faptul că ridică valurile și scufundă toate bărcile; mai mult, ia din apa lacului și o duce la o depărtare de sute de mile.

Soția

fermierului și-a dat seama că nu mai are nici o șansă de scăpare, decât să-și ia copiii și să încerce să se urce pe casă, ceea ce au și făcut, dar șerpii veninoși din apropiere, care căutau și ei un loc de scăpare, s-au urcat tot pe casa lor. Astfel, femeia care n-a ascultat avertizarea vecinului creștin, a

ajuns să fie mușcată de acei șerpi, și nu numai ea ci și copilașii ei, și a trebuit să suporte să vadă cum sunt mușcați și cum mor sub privirea ei îngrozită, în cele din urmă murind și ea.

Când

furtuna s-a terminat și au venit echipele de salvare, au găsit femeia și copilașii ei morți din pricina mușcăturilor provocate de acei șerpi veninoși.

O,

ar trebui să luăm aminte la avertismente! Dar înainte ca să fie o avertizare trebuie să fie făcută o pregătire pentru siguranță, pentru că altfel avertizarea n-ar avea nici un rost. Ce este avertizarea? Doar o voce care spune că trebuie să vă pregătiți pentru pericol, dar întâi trebuie făcută pregătirea, pentru că dacă pregătirea este făcută poate fi dată avertizarea, iar tu să te decizi dacă vrei s-o asculți sau nu. Dacă nu vrei să-i dai ascultare, ei bine, este treaba ta, iar dacă o asculți intri în locul unde ești în siguranță.

Dumnezeu

are aceeași metodă. El este drept și are niște Legi, iar Cuvântul spune că dacă o lege nu are cu sine și pedeapsa pentru încălcarea ei, nu este lege.

Nu

este posibil ca tu să calci Legile lui Dumnezeu fără să plătești pentru aceasta într-o zi. Da, într-o zi vei plăti pentru că cuvântul spune că „*păcatele tale te vor ajunge.*”

Și

ce este păcatul? Mi-ar place să mă opresc puțin aici. Mulți oameni cred că a fuma este un păcat, dar nu este așa. Mulți cred că minciuna este păcat, dar nu este adevărat. Nici comiterea adulterului nu este păcat, ci toate acestea sunt atribute ale păcatului, ale necredinței.

Cum vine aceasta? Voi faceți aceste lucruri din cauză că sunteți necredincioși.

Deci, există numai

două posibilități: ori credeți și sunteți credincioși, ori nu credeți și sunteți necredincioși.

Dacă crezi, tu nu vei face niciunul din aceste lucruri, dar dacă le faci, indiferent ce pretinzi că ai fi, dovedești că dragostea lui Dumnezeu nu este în tine. Așa spune Biblia.

Înseamnă că vorbești prea mult și trăiești prea puțin. Eu cred că chiar și noi avem prea mult antrenament în a predica, dar trăim prea puțin. Ar fi mult mai bine dacă ne-am trăi predica, pentru că atunci fiecare dintre noi ar fi un predicator. Este mai bine să te văd trăindu-ți predica decât să mi-o predici.

Biblia spune că „*voi sunteți epistola noastră... cunoscută și citită de toți oamenii.*” (2 Corinteni 3.2). Așadar, cel mai bine este să-ți trăiești predica.

Păcatul este necredința. Dovada? În zilele când a fost pe pământ, Isus i-a numit pe oamenii care erau neprihăniți după Lege, pe preoți și pe propovăduitori, fiii diavolului, măcar că nu mințeau, nu furau și nu comiteau adulter. Cu toate acestea, El le-a zis: „*Voi aveți de tată pe diavolul.*” (Ioan 8.44). De ce? Pentru că nu credeau că El este Fiul lui Dumnezeu, iar Biblia spune că „*cine nu crede, va fi osândit.*” (Marcu 16.16b).

Mie îmi place foarte mult Cuvântul din Ioan 5.24 unde scrie: „*Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*”

Vedeți? „Cine crede....”

Voi ziceți: „Păi, este foarte ușor!” dar nu este așa, ci este foarte adânc pentru că nici un om nu poate spune că Isus este Hristosul decât prin Duhul Sfânt, iar când cineva are Duhul Sfânt, înseamnă că a crezut în Viața veșnică și are Viața veșnică.

„...*cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață.*”

Dumnezeu a văzut răutatea lumii, a acelei generații care era rea și curvară, iar sfințenia Lui n-a mai putut-o suporta. Oh, această lume păcătoasă!

Zilele trecute am fost la magazin împreună cu soția mea, iar acolo am văzut-o pe o anumită tânără din orașul nostru. Deși era frig, ea era îmbrăcată cât se poate de imoral: cu un paltonaș scurt, iar pe sub el avea o pereche de pantalonași tot scurți. Voi știți cum sunt pantalonii scurți pe care-i poartă femeile vara.

Soția mi-a spus: „Să știi că fata aceea nu se simte prea bine...”

„Nu”, i-am răspuns eu, „nu este în toate mințile.”

„Dar să știi că merge la facultate.”

„S-ar putea să meargă și la facultate, dar din punct de vedere mintal ceva nu este în ordine cu ea”, i-am răspuns.

Voi știți că am fost în Germania, iar acolo am avut o adunare în care Domnul ne-a dat cam zece mii de suflete într-o seară. După ce s-a terminat adunarea, am fost invitați într-un loc ca să luăm masa. Era încheierea întâlnirii și acolo am putut vedea că toți creștinii din jurul nostru beau bere.

Ei bine, America, Anglia și Canada sunt singurele națiuni în care creștinii refuză să bea. Ei au băut fără să se îmbete, dar eu nu am vrut să beau. La un moment dat, cineva m-a întrebat de ce nu-mi beau berea, nu este destul de bună?

Acum, eu știu că Pavel a spus că el s-a făcut cu romanii, roman, dar cu toate acestea am răspuns: „Nu vă condamnați pentru că beți, dar în ce mă privește, eu am fost născut sub legea nazireatului și ca urmare nu trebuie să beau.”

Am vorbit așa pentru că nu voiam să-i jignesc. Ei au înțeles și au continuat să bea.

Când am fost în Italia, am întâlnit aproape același lucru. De altfel, în orice națiune te-ai duce găsești un duh național.

Îmi amintesc că atunci când am fost în Finlanda, Duhul Sfânt m-a avertizat să nu mă duc la YMCA. La început nu am știut despre ce este vorba, dar apoi am aflat că era o baie în care masajul era făcut de femei. Astfel, când dr. Mannien m-a invitat acolo, i-am răspuns:

„Lucrul acesta nu este corect.”

„Ei bine, frate Branham, dar ele fac exact același lucru ca asistentele voastre din America. Sunt specializate pentru a face aceasta.”

„Pe mine nu mă interesează cât sunt de specializate! Nu trebuie să fie așa pentru că Dumnezeu le-a făcut deosebite de bărbați și le-a îmbrăcat altfel.”

Acesta este adevărul, dar pe ei nu-i interesează.

Poporul finlandez este un popor minunat, însă acesta este duhul națiunii lor. Când vii însă în America găsești tot ce-i mai rău în lume.

Și soția mi-a spus:

„Dacă oamenii aceștia merg la biserică, oare nu-i mustră conștiința?”

„Draga mea soție, dă-mi voie să-ți spun ceva: ei sunt americani.”

„Bine, dar noi nu suntem tot americani?”

„Nu, noi trăim aici dar suntem născuți de sus pentru că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a venit peste noi.”

Din pricina aceasta, noi suntem străini și călători pe acest pământ și nu aceasta este locuința noastră, ci așteptăm să vină o Cetate a cărei Ziditor și Meșter este Dumnezeu.

De aceea, când sunteți născuți de sus, vine Duhul Sfânt peste voi și vă schimbă mărturia. Atunci nu mai contează că soția, mama sau prietena ta se îmbracă

așa, tu umbli în așa fel încât să-I placi Lui. De ce aceasta? Pentru că un creștin născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, este născut de sus, ceea ce înseamnă că duhul lui este din altă împărăție.

Oh, sunt atât de bucuros pentru aceasta! Să urmați simplitatea Duhului Sfânt, s-o urmăriți cum se poartă.

Așa a fost și în zilele lui Noe. Dumnezeu se săturase de păcatele lor, dar înainte de a trimite furtuna care urma să nimicească toate viețuitoarele de

pe pământ, a făcut o pregătire pentru cei ce au vrut să fie feriți de ea.

Astfel, pot să-l văd pe Noe stând în fața arcei sale și predicând Evanghelia neprihănirii. Oh, dar acolo nu erau mulți care ar fi dorit să asculte Mesajul lui! Oamenii erau la fel ca astăzi: doreau distracții, nu Evanghelia!

Vai de acești predicatori de Hollywood, care se tem să numească păcatul, păcat!

Avem nevoie de predicatori de modă veche care au Duhul Sfânt și nu se tem să predice Evanghelia cu mâinile goale, fără să fie acoperiți cu „mănuși de cauciuc”; avem nevoie de predicatori care predică venirea Domnului Isus, judecata pentru cei răi și cerul pentru cei neprihăniți, pentru că El vine în curând.

Când? Nu știu și nimeni nu știe, dar eu avertizez generația mea pentru că vreau să fie pregătiți dacă El vine acum.

Pot să-l văd pe Noe stând chiar în ușa arcei, singurul loc de siguranță.

Pot să-l văd și pe Moise stând în ușă, cu sângele pe ușciori și predicând judecata.

Astăzi, Ușa este Isus Hristos, iar predicatorii Evangheliei stau în această Ușă și cheamă adunările să intre în Locul de adăpost.

Fără îndoială că nu puțini au fost cei ce au râs de Noe și l-au batjocorit, pentru că Biblia spune că ei erau batjocoritori. Eu pot să-i aud zicând cam așa:

„Noe, dacă nu ai o distracție mai plăcută ca aceasta, mai bine stăm acasă.”

Lumea de astăzi și America, nu mai vor Evanghelia, ci distracțiile. Oamenii vor să fie distrați cu muzică modernă sau așa ceva, cu friptură vieneză, etc., lucruri care sunt în ordine, dar în afara bisericii.

Biserica

este locul în care ar trebui predicată judecata, în puterea învierii Domnului Isus, pentru că „*judecata începe din casa Domnului*”, așa că ceea ce ne trebuie nouă, nu sunt petrecerile, ci o cercetare adevărată.

Lot a fost avertizat. Chiar dacă nu a știut că cei doi bărbați erau îngeri, Mesajul lor a fost cât se poate de clar: „*leșiți din locul acesta păcătos pentru că Dumnezeu a pregătit o cale de scăpare pentru voi! leșiți afară!*”

Isus a spus: „*Cum a fost în zilele lui Lot...*” Uitați-vă ce fel de viață duceau oamenii din Sodoma și Gomora și gândiți-vă că Isus a comparat timpul acela cu zilele noastre.

Când Lot le-a spus oamenilor Mesajul, ei au început să râdă de el și să-l batjocorească, iar „*păcatele cetății au întristat sufletul lui neprihănit.*”

Nici mesajul îngerilor nu i-a mișcat, nu a avut nici un efect asupra lor, măcar că aceștia i-au rugat să iasă afară pentru că judecata era deasupra orașului și Dumnezeu urma să trimită o furtună de foc asupra lor.

Totuși, ei au refuzat să asculte și să iasă pentru că erau satisfăcuți în păcatele lor.

Oamenii de astăzi se simt atât de bine în păcat! Avem o mașină nouă, putem mânca trei mese pe zi și dormim într-un pat curat, ceea ce este minunat, dar vedeți, când vine prosperitatea uităm de Dumnezeu.

Noi, predicatorii și creștinii, suntem atât de interesați cum să ne construim o biserică mai bună și mai confortabilă, voi știți ce vreau să spun, încât am uitat lucrul cel mai important: judecata, neprihănirea, puterea Duhului Sfânt și învierea.

Îngerii nu au ezitat să predice Mesajul. Chiar dacă ei au încercat să-i oprească, Mesajul lor a mers mai departe.

Aceasta este exact ca și cum un om ar zice: „Refuz să cred că soarele strălucește! Eu nu am nimic cu el!”, apoi își închide ochii și coboară în

pivniță, repetând: „Refuz să știu că soarele strălucește.”

Dacă-l auzi, vei zice: „Păi, omul acela are probleme cu capul!” Așa este, dar un om care-L respinge pe Isus Hristos o face din aceleași motive, pentru că Duhul Sfânt este cu mult mai real decât strălucirea soarelui. Soarele va trece, dar Duhul Sfânt nu poate trece. El nu strălucește ca să fie văzut de ochi, ci strălucește pentru suflet; este o Lumină a slavei care ne conduce la Dumnezeu, care ne pune în față Calvarul, suferințele Domnului Isus, judecata care se apropie și salvarea pentru cei care vor să vină. Eu aș prefera mai bine să fiu orb fizic și să am vedere spirituală, decât să fiu total orb spiritual și să am vedere fizică. Da, prefer să am vedere spirituală.

Acum, dacă prietenii acelui om ar veni la el și i-ar zice: „John, tu greșești! Vino afară din pivnița aceasta mizerabilă și mucegăită!”, iar el le-ar răspunde: „Sunt mulțumit aici!”, ce ar dovedi aceasta? Că ceva nu este în ordine cu el. El nu dorește mult dorita strălucire a soarelui; nu dorește razele lui vindecătoare; nu dorește frumusețea și căldura lui dătătoare de viață.

Așa este și cu bărbatul sau femeia care vor să stea în lumea mizerabilă, închiși în păcatul mucegăit al necredinței și spun: „Zilele minunilor au trecut! Nu există vindecarea divină. Nu este Duhul Sfânt.” Vedeți? Ei refuză să iasă afară din mizeria și mucegaiul diavolului și al iadului, și să umble în Lumina Evangheliei care le aduce căldura.

Oh, dar cât este de bine să vezi judecata care se apropie și să ai acel simțământ mângâietor al Duhului Sfânt!

Noi îi auzim vorbind despre bomba atomică, dar gândiți-vă la ceva: bombele nu vor putea face nimic până nu vom ajunge noi în prezența lui Isus; până nu vom intra în Viața veșnică. Atunci, noi, bătrânii, vom fi din nou tineri; copilașii vor fi la vârsta tinereții și nu va mai fi nici tristețe și nici moarte. O, ce lucru minunat!

Dar când vezi că un om refuză să meargă în acea splendoare, cu siguranță ceva nu este în ordine cu el. Omul care se încapățânează să rămână în acea pivniță, departe de lumina soarelui, va deveni în curând palid, iar boala se va instala în trupul lui.

Aceasta este problema și cu lumea de azi. Aceasta-i problema cu multe dintre

bisericile

noastre: am devenit anemici, de aceea avem nevoie de o transfuzie de Sânge. Suntem

palizi pentru că am căzut și ne părăsește sănătatea spirituală. Nu mai avem râvnă să câștigăm suflete, să-i avertizăm pe oameni, să-i aducem la El pe prietenii sau vecinii noștri. Oricine ar fi, aduceți-i la Domnul!

Noi suntem palizi din cauză că nu umblăm în Lumina care este un privilegiu pentru noi și pentru că nu credem în sănătatea dată de Dumnezeu prin vindecarea divină.

Biblia spune că pentru cei care nu cred în această Lumină, va veni un timp când păsările cerului le vor mânca toată carnea; acele boli se apropie, iar medicii nu le vor putea opri pentru că sunt plăgile lui Dumnezeu.

Doctorii egipteni care erau cu mult mai deștepți decât medicii noștri, nu au putut opri plăgile lui Dumnezeu. Acest lucru nu a putut fi oprit nici de prezicătorii și intelectualii lor. Dar puterea lui Dumnezeu l-a ținut pe poporul Său sub sângele mielului, în Gosen. Astăzi, acea Ușă este Duhul Sfânt; El este singurul loc sigur.

Nu demult, am fost la o adunare. Eu mă uit la un frate de culoare care stă aici. L-am urmărit de când predic și am văzut cum se bucură și dă din cap, ceea ce mi-a adus un gând.

Când s-a terminat adunarea de care vă spun, un tânăr a alergat spre mine și mi-a spus:

„Parson (predicatorule), aș vrea să-L găsesc și eu pe Domnul Isus în seara aceasta.”

„Desigur, băiete, voi fi bucuros să te conduc la El.”

După ce și-a predat inima Domnului, mi-a spus: „Probabil te-ai întrebat de ce am alergat așa aici. Ei bine, am aflat că ești în oraș și am venit să te văd, iar dacă vrei, am să-ți spun povestea mea.”

Am spus că sunt gata să-l ascult, iar el a început să povestească:

„Într-un fel, eu am fost un hoinar. Mama, surorile și un frate de-al

meu au fost creștini adevărați. Fiind mezinul familiei, eu am fost un răsfățat pentru că toți m-au cocoloșit și au fost foarte buni cu mine, dar eu doream să hoinăresc, să duc viața unui bărbat. Mă gândeam că creștinismul este pentru femei și pentru cei slabi.

Astfel, m-am făcut bucătar și am fost foarte bun în meseria mea, dar într-o zi am hotărât să plec în nord. M-am oprit într-o tabără unde se tăiau copaci și fiind frânt, l-am întrebat pe șeful de echipă:

„Nu aveți nevoie de un bucătar?”

Avea deja unul, dar mi-a spus că îmi va da ceva de lucru până voi fi în stare să merg mai departe.

Bucătarul era o femeie de culoare, foarte pricepută în meserie, iar el m-a trimis la bucătărie să vorbesc cu ea.”

Tânărul spunea că a intrat în bucătărie, iar acolo a dat peste o femeie în vârstă, pe care a ajutat-o vreo două sau trei zile. Apoi, într-o noapte, în timp ce stătea culcat pe pat, a observat că afară fulgeră, iar după o vreme a auzit un tunet prelung.

Afară se auzeau voci care spuneau: „Știi ceva, mai bine ne-am întoarce la cai pentru că nu știm cât vom mai sta pe aici.” Și-a lipit urechea de geam ca să înțeleagă ce spun, iar când a fulgerat, a observat că cei ce vorbeau era șeful lui și maistrul.

Din discuția lor a înțeles că urma să vină o furtună foarte puternică de peste munți. A înțeles că este o furtună foarte puternică și va ajunge acolo dintr-o dată.

I-a auzit pe cei doi zicând: „Se pare că va fi o furtună grozavă și s-ar putea să nu mai fim pe aici după ce va trece.”

Atunci tânărul și-a zis: „Sper că nu va lovi și locul acesta pentru că eu nu sunt pregătit să plec.”

Cei doi au continuat: „În câteva clipe va începe să sufle vântul, iar copacii vor fi smulși...”

Între patul lui și al femeii de culoare era o perdea. Și el spunea că la un moment dat femeia a început să bată în acea perdea și a strigat:

„Băiete! Mai băiete!”

„Da, doamnă”.

„Vrei să vii aici, căci am o lanternă.”

Și tânărul spunea: „M-am dus la ea pentru că eram speriat de moarte. Când am ajuns lângă femeie, am văzut că avea o lanternă veche, pusă pe o cutie de săpun. Ea m-a privit și m-a întrebat:

„Aș vrea să te întreb ceva.”

„Da, doamnă”.

„Ești pregătit să te întâlnești cu Domnul?”

„Sunt foarte speriat, dar... nu, doamnă, nu sunt pregătit.”

„O, scumpule, atunci dă-mi voie să-ți spun ceva: Ai face bine să te pregătești chiar acum, ca să nu trebuiască să-L întâlnești ca nepregătit peste câteva minute, pentru că nu se știe dacă vom scăpa cu viață. Vrei să îngenunchezi lângă cutia aceea de săpun?”

Și tânărul a continuat: „Parson, îți spun adevărul: eram mult prea speriat ca să nu mă rog. Copacii se loveau de casă, fulgerele scăpărau pe tot cerul, iar tunetele cutremurau pământul. Oh, îmi era prea frică, așa că am început să spun: „Doamne, fii îndurător...” dar în clipa aceea un fulger a luminat puternic încăperea... iar atunci m-am gândit: „Oare unde am rămas?”, pentru că de frică uitasem ce am zis. „Da... Doamne, fii îndurător...”, iar atunci, bang, alt fulger.

Oh, a continuat el, dar am învățat o lecție bună, pentru că femeia aceea sfântă stătea calmă și bucuroasă. Ea vorbea cu El de parcă L-ar fi cunoscut de când era copil; de parcă ar fi fost tatăl sau mama ei. Nimic nu o tulbura. Eu în schimb, eram speriat de moarte. Totuși, în final am putut să spun aceste cuvinte: „Doamne, dacă mă vei lăsa în viață, voi găsi un loc unde

va fi liniște și voi veni la Tine.”

Prieteni, tânărul acela a primit o șansă, dar s-ar putea ca voi să nu o mai primiți, pentru că atunci când începe să fie turnată judecata, nu mai există nici o șansă.

A fost o furtună foarte puternică, și tânărul a continuat: „Parson, este posibil ca un om ca mine să fie dus în acel loc sigur, pentru ca atunci când moartea va începe să lovească, să pot intra să stau de vorbă cu El, la fel ca femeia aceea sfântă?”

„Fiule, Sângele lui Isus Hristos, care a făcut-o pe ea așa, poate să te facă și pe tine chiar acum.”

Stăteam lângă mașina mea, iar tânărul din fața mea era un bărbat educat și bine îmbrăcat. El a căzut în genunchi în locul acela murdar și acolo a găsit acel Adăpost, acel Refugiu pentru timp de furtună, acea Stâncă într-o Țară dorită.

Tu nu trebuie să mai fii îngrijorat cât timp ești pe acea Stâncă, pentru că El este un Loc de izbăvire, așa că poți sta liniștit și să privești în cea mai deplină siguranță.

Vine un ceas, și este aproape deoarece pecetluirea este aproape gata, când orice bărbat și orice femeie de pe fața pământului ar dori să fie în acel Loc de refugiu. Dar se va întâmpla la fel ca în zilele lui Noe: cei mai mulți vor fi găsiți afară.

Voi trebuie să luați o decizie. Acel Loc sigur este Isus Hristos; El este singurul Loc de scăpare; singurul care are Viața veșnică; El este Arca siguranței noastre și nici un om nu poate veni la Tatăl decât prin El. Cel ce poartă acum mărturia că noi am trecut de la moarte la Viață este Duhul Sfânt.

Fiecare dintre noi privim spre mormânt și știm că trebuie să ajungem acolo. Apoi, cu toții știm că se apropie furtuna. Deseară când mergeți acasă, să nu vă culcați până nu citiți

Apocalipsa 8, pentru că acolo scrie despre plăgile și furtuna care se apropie și care va lovi pământul, și despre tunetele și trăsnetele care vor cutremura cerurile. Vaietele oamenilor se vor auzi pretutindeni, în toate națiunile,

deoarece vor fi loviți de boli despre care medicii nu știu nimic și vor putrezi stând încă în picioare.

Dar nu uitați! Înainte ca să se întâmple toate acestea, Dumnezeu a trimis o Pecete, iar îngerul morții și plăgile au primit o poruncă: „Nu vă atingeți de cei ce au Pecetea pe frunte!”

Pecetea

lui Dumnezeu este botezul cu Duhul Sfânt, așa cum putem citi în Efeseni 4.30: „Să nu

întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării.”

Indiferent cât de tare s-a legănat arca sau de câte ori au lovit trăsnetele chiar lângă ea, „o mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.” (Psalmul 91.7).

Am citit despre un călăreț care călărea un cal gălbui. „Călărețul se numea „Moartea” și împreună că el venea, după el Locuința morților”. Apoi, am văzut un

călăreț pe un cal negru, care ținea în mână o cumpănă, însă i s-a spus: „O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul.” (Apocalipsa 6.8,5-6).

Biblia vorbește despre judecata lui Dumnezeu care este tot mai aproape și care va lovi prin boli, necazuri și dezastre. Nici o națiune nu va scăpa, ci fiecare se va rupe în bucăți... Totul era cufundat în liniște, dar când Domnul Isus a îndepărtat întunericul de pe ochii lui, l-a prins de mână pe primarul orașului și a strigat: „Pot să văd! Pot să văd!”

Erau prezenți mii de oameni: mahomedani și de toate felurile, iar eu i-am întrebat:

„Ce este Arca de siguranță? Zilele trecute am citit în ziarele voastre despre acele păsări care locuiau în crăpăturile zidurilor și a gardurilor de piatră.”

Voi știți că India este o țară săracă. Astfel, oamenii merg și adună

pietre de pe câmp și își fac cu ele garduri, iar păsările își fac cuiburi în crăpăturile lor. Mai mult, toată ziua vitele și animalele stau la umbra acestor garduri de piatră, dar cu două zile înainte de catastrofa care a lovit țara, s-a întâmplat ceva: Toate acele păsările și-au luat puișorii și au zburat departe de ziduri și nu s-au mai întors nici noaptea, ci au rămas în mijlocul câmpului. Vitele au rămas și ele pe câmp și nu au vrut să mai stea la umbra zidurilor, iar în timpul zilei au stat foarte aproape una de alta, ca să-și facă umbră una celeilalte.

Frate și soră, aceasta ar trebui să facă și biserica. Noi nu avem nevoie de umbra acestor turnuri ale Babilonului modern de astăzi, ci avem nevoie de binecuvântările Domnului, de mărturia și dragostea creștină revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt pentru întreaga frățietate. Aceasta ne ține umbră, iar eu pot să-i iau de mână pe fratele și sora mea, pentru că știu că suntem cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu; știu că ne iubim unul pe celălalt și că stăm împreună pentru această cauză măreață, cauza lui Hristos.

Chiar dacă ești metodist, baptist, prezbiterian sau ce ești, nu are nici o importanță câtă vreme Sângele lui Isus Hristos ne curăță pe toți de păcate și avem părtășie unul cu celălalt.

Aceasta vrem: frățietate și părtășie!

Păsările și animalele au rămas pe câmp, refuzând să se mai întoarcă la umbra zidurilor. Era ceva foarte ciudat, dar ce a urmat? Dintr-o dată a venit un cutremur puternic care a dărâmat toate zidurile la pământ. Dacă păsările ar fi rămas între acele ziduri, ar fi pățit ca femeia și copilașii de la Okeechobee. Și la fel s-ar fi întâmplat cu vitele: ar fi pierit împreună cu zidurile.

Acest lucru s-a întâmplat cu trei ani în urmă. Eu am articolul din ziar în care scrie: Păsările se întorc la locurile lor și vitele vin din câmp.”

Dacă în zilele lui Noe, Dumnezeu a putut avertiza animalele și păsările să intre la adăpost în arcă, pentru a scăpa de furtuna ce urma să vină, înseamnă că în seara aceasta poate face la fel pentru că El este încă Același Dumnezeu.

El iubește păsările și animalele, iar dacă a făcut o cale de scăpare pentru păsări și animale, ca să scape de mânia judecății Lui, cu cât mai mult a făcut

o cale de scăpare pentru tine și pentru mine, care suntem cununa creației Lui!

Noi simțim cum Duhul Sfânt trage de inima noastră și știm că ceasul este aproape. Putem vedea umbra unei ere atomice, a unei era în care națiunile se destramă, iar Israelul se trezește.

Voi știți cântecul lui Haywood:

Ziua răscumpărării este aproape,

Inimile slăbesc de teamă.

Fiți plini de Duhul.

Cu lămpile curate și pline.

Priviți în sus căci izbăvirea vă este aproape.

Furtuna vine, dar este o ascunzătoare,

O, și încă una binecuvântată: Hristos!”

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment.

În următoarele momente aș vrea să vă gândiți sincer la următoarea întrebare:
Ați găsit acel binecuvântat Loc de adăpost care să vă ferească de mânie?

Să știți că nu sunt două locuri de adăpost, ci numai unul singur. Tu poți fi un bun membru în biserica ta și să nu se poată spune nimic rău despre tine, dar dacă aceasta este tot ce ai, iar viața ta nu se compară cu Cartea Faptelor; dacă Duhul Sfânt pe care pretinzi că-L ai nu te face să trăiești ca cei din această Carte a Faptelor, și dacă viața ta scrie o altă carte, diferită de aceasta, ar fi bine să iei aminte la avertisment.

Dacă prima mlădiță a rodit o biserică a Cincizecimii, a doua mlădiță care va ieși, va rodi tot o biserică a Cincizecimii cu o experiență de Rusalii, și va purta aceleași roade pe care le-a avut și prima biserică.

Locuiți voi în acel loc sfânt și binecuvântat al prezenței Domnului?

Ați trecut din moarte la Viață? Sau vă bazați cumva pe niște emoții, pe efecte psihologice sau pe vreo vorbire intelectuală? Dacă nu, locuiți în mod constant

În prezența Lui, posedând în viața voastră roadele Duhului: răbdarea, bunătatea, blândețea etc? Poți simți cu cineva cu care stai de vorbă și-l iubești atât de mult încât să te rogi pentru el în inima ta, sau este numai o rugăciune egoistă de felul: „O, Doamne, știu că ar trebui să mă rog pentru el, dar...” O, nu, frate! Tu ai nevoie de dulceața dragostei lui Dumnezeu, de aceea, spune: „O, treci prin sufletul meu, Duhule Sfânt.”

Dacă nu ai găsit încă acel Loc de adăpost... poate că într-o zi vei face ultima vizită la Phoenix. Poate va fi pentru ultima dată când Evanghelia va mai fi predicată de la acest amvon, eu nu știu, dar este clar că ne apropiem de sfârșitul timpului. Israelul se întoarce acasă, acesta fiind ultimul semn care ne-a fost dat.

Aseară m-am uitat la o fotografie în care se vede cum ei își luau bătrânii, ologii și lucrurile pe care le aveau și urcau pe vapor. Și acei bătrâni au fost întrebați:

„Vă întoarceți acasă să muriți acolo?”, dar ei au răspuns:

„Nu, ne întoarcem să-L vedem pe Mesia.”

Nu vă îngrijorați, pentru că smochinul va înflori: acesta este ultimul semn. Cel mai vechi steag din lume flutură acum deasupra Ierusalimului, deoarece ei sunt o națiune și au propria armată.

Evreii au fost orbiți pentru o vreme, dar acum se adună din nou împreună pentru că așa a făgăduit Dumnezeu. Ei sunt o națiune cu toate însemnele, dovedind că sfârșitul națiunilor este aici. Ei îl așteaptă pe Mesia. Știați că Dumnezeu a fost întrebat odată de profetul Său:

„Doamne, poți să-l uiți pe Israel?”, și El a răspuns: „Cât de înalte sunt cerurile? Cât de mari sunt adâncurile Pământului? Măsoară-le și spune-mi!”

„Nu pot!”, a răspuns prorocul.

Și Domnul a zis: „Nici Eu nu pot să-l uit pe Israel!”

Vedeți? Acolo este ultimul semn, pentru că Isus a spus: *„Când vedeți*

smochinul înflorind, știți că vara este aproape..." Israel a început să fie reșezat. Cam de patru săptămâni ei au propria monedă, ceea ce înseamnă că sunt cu adevărat o națiune. Atunci ce mai așteptăm? Sfârșitul neamurilor.

Ultimul semn care a fost făgăduit neamurilor a fost arătat deja națiunii și lumii întregi. Care a fost acel semn?

Când L-a vizitat pe Avraam, El a întrebat: „Unde este nevastă-ta, Sara?” De unde știa acel Străin că pe soția lui Avraam o chema Sara? De unde știa că Avraam era căsătorit? Și Avraam l-a răspuns: „Este în cortul de la spatele tău.” Apoi, când Omul acela a întărit încă o dată făgăduința Domnului cu privire la Fiul făgăduit, Sara a râs în sinea ei, dar El a zis: „De ce a râs Sara?”

Și Isus a spus: „*Când se vor întâmpla aceste lucruri, timpul este aproape.*” Noi am văzut acest semn, ceea ce înseamnă că judecata este aproape.

Ești tu în binecuvântatul Său Loc de adăpost? Dumnezeu să aibă milă de tine, prietene. Dacă nu L-ați găsit, dar doriți să fiți amintiți în rugăciune, ridicați mâna și spuneți: „Frate Branham, roagă-te pentru mine.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Poate zici: „Frate Branham, ce înseamnă faptul că am ridicat mâna?”

Conform științei tu nu poți să-ți ridici mâna. Dacă n-ar fi viață în ea, tu nu ai putea s-o ridici, dar știința nu știe ce fel de viață este. Ea spune că gravitația ține mâinile tale în jos, așa cum îți ține și picioarele pe pământ, dar tu ai în tine un duh de care s-a apropiat Ceva.

Isus a spus: „*Nimeni, nici un om nu poate veni la Mine, dacă nu este atras de Tatăl...*” și:

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine...” (Ioan 6.44,37b).

Nu sunteți bucuroși să știți că Dumnezeu are ceva cu inimile voastre? Să știți că în ele este Ceva, o Voce micuță care spune: „Vino în siguranță! „...pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6.37).

Ce-ți trebuie atunci? Să ai acel Ceva care stă lângă tine și-ți spune: „Ești greșit!”

Poate aparții la o biserică dar ești greșit pentru că nu ai primit încă Duhul Sfânt; pentru că nu ești încă în Arcă.

Dar cum putem ajunge în Arcă? Nu pe Arcă, ci în ea: „Printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați în același singur trup.” Cum? Prin Duhul Sfânt. Și: „aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede...” (Marcu 16.17-18). De ce? Pentru că ei sunt în trup, sunt în siguranță.

Dacă nu sunteți acolo, nu-l lăsați pe Satana să vă țină pe loc ca să nu puteți ridica mâinile. Ce va face ridicarea mâinilor? Va încălca orice lege științifică arătând că Ceva din tine a luat o decizie; Ceva mai mare decât știința; Ceva ce a biruit legile științei.

Spune: „În mine este un Duh care-mi arată că sunt greșit și-mi spune: „Acceptă-Mă!”, de aceea am ridicat mâna spre locul de unde a venit Glasul, spre cer. O, Dumnezeule, fii îndurător cu mine, căci am nevoie de Tine. Doresc Duhul Sfânt; doresc să fiu în siguranță; doresc ca păcatele mele să fie sub Sânge; doresc să fiu pecetluit în Trupul lui Hristos, așa încât să mă simt bine și să mă pot bucura de Razele vindecării divine în sufletul meu; să mă bucur de vindecarea fizică în trupul meu și să umblu cu Mielul în fiecare zi, într-o deplină siguranță.

Indiferent ce spun ziarele, eu am auzit de o Carte cu mult mai mare, numită Biblia, care m-a dus în siguranță. Astfel, orice s-ar întâmpla, sunt în siguranță. Chiar dacă va veni moartea și mă va lua, eu sunt în siguranță pentru că Biblia spune că pe cei ce sunt în Hristos, la venirea Lui, Dumnezeu îi va

aduce împreună cu El. Da, eu sunt în siguranță, de aceea moartea nu poate să-mi facă nimic.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

Poate mai este cineva care vrea să spună înainte de a ne ruga: „Frate Branham, doresc să locuiesc și eu în acel loc de adăpost.” Mai este cineva care nu a ridicat mâna?

Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe voi, pe cei de acolo! Este minunat.

Prieteni, Dumnezeul care v-a convins că sunteți greșiți este aici ca să vă pună în rânduală cu El. Haideți deci, să ne plecăm capetele și să ne rugăm. Vorbiți cu El în felul vostru, iar dacă nu puteți, faceți ca omul acela din Biblie care se lovea cu pumnii în piept și zicea: „Ai milă de mine, păcătosul!” Faceți aceasta pentru că Dumnezeu știe restul. Acel om s-a dus acasă sfințit, de aceea fie ca și voi să mergeți în seara aceasta tot așa, puși la adăpost de furtuna ce se apropie.

Tatăl nostru ceresc, aceste câteva cuvinte pe care le-am spus după cum m-ai călăuzit Tu, au mers afară, și Te rog să faci ca în cazul aceluia băiat care repeta alfabetul, zicând că aceasta este tot ce știe, dar Tu, care cunoști toate cuvintele, poți să aduni acele litere împreună. Tu ai văzut simplitatea acelei inimi, Dumnezeule, de aceea Te rog să privești și peste biata mea inimă și să vezi simplitatea ei.

Mesajul a fost spus în dragoste și blândețe, pentru ca oamenii să poată găsi acel rost pe care Tu mi l-ai dat mie și altor mii, ca să-L poată cunoaște și ei pe Isus, singurul Mântuitor al sufletului, astfel ca El să-i poată conduce la Tatăl nostru Dumnezeu, unde vor fi în siguranță și scăpați de furtuna care vine.

Doamne, în seara aceasta sunt mulți care și-au ridicat mâinile. Ce altceva mai pot face eu decât să-i îndemn să creadă? Iar dacă cred, este imposibil să nu aibă Viața veșnică chiar în acest ceas, pentru că Tu ai spus: „...*cine ascultă cuvintele Mele și crede...*” Da, acestea au fost cuvintele Tale, iar dacă nu au fost puse în modul cel mai corect, Tu le poți pune împreună. Și eu cred că ai

făcut-o pentru cei ce au ridicat mâna, pentru că este scris că „Nici un om nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl Meu care M-a trimis. Și toți cei care vin la Mine, nu vor fi scoși afară, ci le voi da Viață veșnică și-i voi învia în ziua de apoi.”

Noi știm Doamne Dumnezeule că ești Tu. Ei au ridicat mâinile pentru că Te doresc pe Tine, de aceea, Tată, umple inimile lor de bunătate și de milă; umple-ne de Duhul Sfânt.

Fă ca aceasta să fie o seară pe care să nu o uite niciodată, pentru că în ea L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitor personal și au fost umpluți cu Duhul Sfânt.

În timp ce avem capetele plecate, dacă credeți că Dumnezeu ascultă rugăciunea mea și doriți să-mi pun mâinile peste voi și să mă rog, n-ați vrea să veniți aici? Veniți toți cei care doriți să acceptați acest Mesaj măreț al mântuirii și pe Duhul Sfânt. Spuneți: „Frate Branham, vreau să vin în față chiar acum și să mărturisesc că am fost greșit. Doresc ca Duhul Sfânt să mă ierte și să fie blând cu mine; să-mi dea pace când vor veni acele zile furtunoase.

Voi știți că tot ce poate fi scuturat, va fi scuturat acum, pentru că noi am primit o Împărăție care nu poate fi clătinată: pe Hristos.

Vreți să veniți și să stați cu mine la acest altar ca să mă rog pentru voi? Dacă da, ridicați-vă și veniți acum, în timp ce vom cânta încet un cântec.

Dacă acum este ultima dată când mai puteți auzi aceasta? Gândiți-vă bine! Dacă este ultima șansă? Dacă pe când vei ieși în stradă va suna sirena și ei vor veni să-ți ia trupul? Dacă la ora două vor chema medicul la tine pentru că ai suferit un atac de inimă? Acest lucru se poate întâmpla fie că ești tânăr, fie că ești bătrân.

Veniți repede în Locul de siguranță pentru că dacă nu o faceți, într-una din aceste zile va trebui să vă cutremurați.

(Fratele Branham se roagă cu oamenii la altar, în timp ce adunarea cântă: „Doamne, eu vin Acasă.”).

Nu vreți să vă ridicați și să veniți jos cu aceștia? Veniți, pentru că judecata este aproape. Nu vreți să veniți?

Veniți și mărturisiți-vă păcatele, pentru că atunci nu va mai trebui să mergeți la judecată.

Dumnezeu să binecuvânteze această pereche care tocmai vine.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

Veniți la Adăpost!

În păcat prea mult am rătăcit

O, Doamne, eu vin Acasă.

Mesajul din seara aceasta este un Mesaj de dragoste, har și avertizare. S-ar putea ca mâine seară, acest Mesaj să devină pentru unii dintre voi un Mesaj de judecată și de condamnare.

Prietene, nu vrei să vii să-L primești în timp ce în El mai este încă milă și îndurare? Într-o zi va trebui să mă întâlnesc cu voi și cu ceea ce v-am spus în seara aceasta.

Nu vreți să veniți în timp ce vom cânta din nou cântarea: „Acum eu vin Acasă”?

Stai acolo, soră dragă. Voi toți, stați acolo pentru o clipă, pentru că vrem să facem o rugăciune cu cei care sunt la altar.

Am rătăcit departe (ridicați-vă și veniți)

Acum eu vin Acasă,

Cărările păcatului prea mult le-am bătut.

Doamne, eu vin Acasă.

Rugați-vă creștinilor! Vino fratele meu păcătos, răscumpărat în Sângele Lui, pentru că Hristos a murit și pentru tine. Nu vreți să veniți acum?

Dați-mi voie să vă conving în acest ceas măreț, când judecata stă la

ușile națiunii și ale lumii. Nu vreți să veniți?

Eu pledez în locul lui Hristos: veniți la El până mai puteți. Primiți îndurarea Sa și nu judecați!

Haideți să fredonăm cântarea: „Doamne, eu vin Acasă!”

Mai este cineva? Nu este acesta un timp minunat?

Nu știu cum să vă spun, dar mă simt foarte bine. Acesta este lucrul după care tânjesc și care-mi place.

Când eram doar un predicator tânăr, sora unui alt predicator a vrut să mă duc cu ea la dans, dar eu am refuzat-o spunând că nu pot face așa ceva. Atunci m-a rugat s-o duc la un spectacol, dar eu i-am răspuns: „Nu merg nici la spectacol.”

„Bine, dar atunci în ce îți găsești plăcerea?”

„Vino cu mine la adunare”, i-am răspuns.

În seara aceea aveam o adunare în cort. Eram un tânăr de douăzeci și unu de ani, iar după predică au fost câțiva care au venit la altar. Privind în spate, am văzut-o pe acea tânără plângând, așa că i-am făcut semn și i-am spus: „Aseară m-ai întrebat ceva, iar în seara aceasta îți pot răspunde: aceasta este cea mai mare bucurie a vieții mele.”

Da, când îi văd pe păcătoși venind, este ceva ce mă umple de pace. Îmi place această dulceață, pentru că simți cum Duhul Sfânt care este prezent, este mulțumit și-ți spune: „Ai făcut bine... ai făcut bine...”

Aceasta este pregătirea pentru un serviciu de vindecare; pentru o vindecare spirituală. Trupul lui Hristos este bolnav și are nevoie de vindecare. Mă refer la Trupul spiritual.

Acum plecați-vă capetele. Rugați-vă cu toții.

Îți mulțumesc, frate. Dumnezeu să te binecuvânteze. Amin.

- Amin -